

УОРНЪР ЛО РАЗПЛАТА ПРИ ДВОЕН ПРОВАЛ

Превод от английски: Мария Стамболиева, 1987

chitanka.info

Макар че препечатваше от стенограмата си, застаряващата секретарка от време на време поглеждаше крадешком към Сам Милър, седнал срещу нея във външния кабинет. Той чакаше за среща с шефа ѝ, господин Колинс, собственик и управител на казиното в хотел Старлайт. Това е едно сравнително старо заведение недалеч от града, в игралния район на Лас Вегас.

За жените изобщо и по-специално за застаряващите секретарки Сам беше почти неестествено красив, прекалено типичен американец, за да повярва човек от пръв поглед. Беше на двадесет и няколко години, висок, с широки рамене и тесен ханш. Русата му коса беше късо подстригана, лицето му беше загоряло от слънцето, носът — съвършено прав, зъбите — бели, а усмивката — истинска наслада. Очите му бяха наситено сини, а погледът му излъчваше такава кристална и непоклатима честност, че дори и секретарката, която беше с чиста съвест и с добър методистки произход и начин на живот, се чувствуваше гузна и порочна, когато го срещнеше. Тя знаеше, че господин Колинс ще назначи Сам с готовност, макар че външно нямаше да го покаже и щеше първо да изпоти момчето. Хотел Старлайт имаше нужда от крупнета, а такива олицетворения на почтеността се срещат доста рядко. Освен това външността на Сам щеше да привлече повечето от комарджийките във Вегас — помладите от желание да преспят с него, а по-възрастните, за да го покровителствуват. Вътрешният телефон иззвъня и господин Колинс каза, че е готов да разговаря с господин Милър.

Сам влезе и внимателно затвори вратата зад себе си. Господин Колинс се изправи зад масивното бюро с протегната ръка и любезно дружелюбна усмивка на устните. Сам беше чувал, че господин Колинс има балкански произход и че името му се състои от множество неблагозвучни срички, внимателно натурализирани и неутрализирани. Беше около шестдесетте, мургав и носеше светлосив копринен костюм, подбран напълно в тон с цвета на косите му.

Сам се ръкува, усмихна се и каза:

— Приятно ми е, сър.

— Много ми е приятно да се запозная с вас, Сам Милър. Седнете. Разкажете ми историята на своя живот. — Господин Колинс имаше едва доловим чужд акцент.

Сам седна.

— Цялата?

— Ами тя едва ли ще е толкова дълга. На колко години сте?

— На двадесет и две, сър.

— Мога ли да видя шофьорската ви книжка?

— Разбира се. — Сам я извади от портфейла си и я подаде през бюрото, а господин Колинс ѝ хвърли бърз поглед и я върна.

— Били ли сте някога арестуван?

— Не, сър.

— Внимавайте да не бъркате. В съгласие с правилата на Игралната комисия на Невада съм длъжен да проверя.

— Не, сър. Никога за нищо не съм бил арестуван.

— Защо искате да бъдете крупие?

— За да изкарам малко пари, да спестя нещо и да мога да следвам редовно.

— От кой край сте родом?

— Роден съм в Лос Анжелос и завърших гимназия в Холивуд, а после доброволно постъпих във флотата, за да не ме мобилизират.

— Какво правихте във флотата?

— Пратиха ме във Виетнам.

— Там случи ли ви се нещо?

— Да. Три пъти ме раняваха.

— Напълно ви съчувствувам. Сериозни ли бяха раните?

— Едната, да. Беше в стомаха. Другите бяха повърхностни. Както и да е, миналото лято най-последно се уволних.

— Носите ли в себе си документите за уволнение?

Сам ги извади, а господин Колинс ги прегледа и му ги върна.

— А след като се уволнихте?

— Чичо ми имаше магазин за спиртни напитки в Холивуд и започнах работа при него. Но четири пъти ни ограбваха. Два пъти ме биха с дръжки на револвер, а веднъж ме раниха в крака. Накрая и чичо ми пострада и прати всичко по дяволите, продаде магазина, а аз останах без работа.

— Доста събития сте успели да струпате в този ваш кратък живот.

Сам се усмихна.

— Но не съзнателно. После някой даде идеята да започна работа като крупие тук, в Лас Вегас, и понеже с математиката винаги съм бил

добре, дойдох тук, записах се в школата за крупията на господин Фъргюсън и както сте видели от дипломата, която ви донесе секретарката, вчера завърших курса на обучение.

Господин Колинс взе дипломата и я подаде на Сам.

— Защо дойдохте именно тук, а не в някое друго казино?

— Господин Фъргюсън каза, че може би имате нужда от крупията и че с вас добре се работи. Каза също, че сте най-умният човек във Вегас.

— Така ли каза? За пръв път чувам такова нещо. Между другото обаче, преди малко говорих с Фъргюсън за вас по телефона. Той каза, че отдавна не е имал такъв добър ученик. Как сте с рулетката?

— Доста добре струва ми се.

— Да видим. Една малка проверка. Излязло е числото тридесет и две — започна господин Колинс и продължи като картечница — и един играч има два чипа ан плен^[1], един а шевал^[2], два чипа на каре^[3], четири чипа напречно на три числа и три чипа в първата колона. Колко чипа ще изплатите на този играч?

Само четири секунди бяха необходими на Сам, за да отговори:

— Сто четиридесет и седем.

— Забравихте залагането в колоната.

— Не, сър, не съм. Вие казахте в първата колона, а числото тридесет и две е във втората — Сам се поусмихна, — както много добре ви е известно.

Господин Колинс не се усмихна.

— Чиповете са двадесет и петцентови. Колко е спечелил играчът?

— Седем стека^[4] плюс седем. Тридесет и шест долара и седемдесет и пет цента.

Сега господин Колинс се усмихна.

— Можете ли да започнете работа днес следобед в четири? Това е средната смяна, от четири до полунощ.

— Да, сър.

— Ще получавате четиридесет долара на смяна, плюс дела ви от бакшишите на крупиятата. Както в повечето казина, събираме бакшишите в общ фонд, а после ги разпределяме по равно. Ще получавате средно някъде около двеста и петдесет — двеста и

седемдесет за четиридесетчасова работна седмица. Това устройва ли ви?

— Да, сър. — Сам стана, сякаш се готвеше да си върви.

— Седнете. Искам да ви кажа още нещо. Разрешително за игра в заведението имам аз и никой друг. Пред никого не отговарям. Нямам никакви връзки с мафията или която и да е друга група престъпници. Не мамим играчите си, не мамим Игралната комисия на Невада и не мамим данъчните власти. Освен това, ако някое крупие се опита да измами заведението в своя полза или в полза на някой играч, не трябва да чака от мен пощада.

— Господин Фъргюсън ми каза, че заведението ви е почтено.

— Това е повече от почтено заведение. Малка проверка. Излиза числото седем. След като сте се уверили, че не е покрито, изчиствате масата от чипове. Но ето че един играч казва: „Хей, я почакай малко! Аз имах чип на седем, а вие го прибрахте!“ Напълно сте убеден, че този играч най-безсрамно лъже. Какво ще направите?

— Ами... ще извикам разпределителя.

— Не. Ще се извините на играча и ще му платите. Само ако играчът направи това повече от един път, тогава ще извикате разпределителя, който дотогава така или иначе ще е дошъл при вас. Това, което искам да кажа, е, че що се отнася до вас, всеки играч е честен и винаги е прав. Не сте нито полицай, нито детектив. Това е работа на вашия разпределител и моя работа. **НО НЕ И ВАША!**

— Да, сър.

Господин Колинс стана и протегна ръка.

— Радвам се, че ще работите при нас. И не закачайте сервитьорките в бара. В този град има достатъчно други хубави момичета.

В три и четиридесет и пет същия следобед Сам отново влезе в хотел Старлайт. Тъй като това беше един от по-старите хотели в района, той не беше голям. Хората идваха да играят тук, защото не беше нито шумно, нито претенциозно като в по-новите и по-големи казина. Ротативките бяха в отделна стая, така че тракането им не пречеше на сериозните играчи. На хлътналия овален под на казиното имаше две маси за зарове, три маси за 21 и три маси с рулетки. Нямахше нито бинго, нито залози за конни състезания, нито въртящо се колело с късмети. Това беше казино за играчи, които ценят тишината.

Дори зяпачите пред заровете, които непрекъснато бърбореха, гледаха да не го правят на висок глас.

Сам не знаеше къде да се представи за работа, но откри малък бар зад един свод в издигнатата част на залата, влезе и се осведоми от бармана, чието име се оказа Чък. Той обясни на Сам как да стигне до стаята на крупиятата.

Сам тръгна по един коридор в задната част на сградата и стигна до стая с няколко стенни шкафчета, кресла и масички. Там имаше и други крупията, които закачаха саката си и слагаха зелените си жилетки. Един мършав дребен човек с тъмен костюм се приближи до Сам. Изглеждаше около петдесетгодишен, а лицето му беше бледо и навъсено.

— Сам Милър?

— Да, сър.

— Казвам се Пийт и ще ти бъда разпределител в тази смяна. — Той се обърна към останалите: — Момчета, това е Сам Милър. — Те го поздравиха с дружелюбно сумтене. — С времето ще ги опознаеш всички — каза Пийт на Сам. — А това е Хари.

Той поведе Сам и го представи на един висок човек на около седемдесет години с уморен поглед.

— Ще работите заедно. Като начало тази вечер ще стекуваш^[5] за Хари.

— Приятно ми е, синко. — Хари разтърси ръката му, погледна го и възкликна: — Господи! Изглеждаш на петнадесет години!

В казиното Сам откри, че схемата на рулетката му е почти идентична на тази в школата на Фъргюсън. Имаше шест столчета, наредени откъм страната на играчите. До колелото, от дясната страна на крупиято, имаше купчинки чипове с различни цветове — бели, червени, сини, кафяви и жълти. Всички носеха надписа СТАРЛАЙТ, но стойността им не беше отбелязана. Явно бе двадесет и пет цента, тъй като това бе минималното залагане.

До цветовете имаше наредени купчинки чипове от по един долар. Те бяха от обикновен метал, изсечени за нуждите на казиното. Отдясно на тези чипове имаше купчинки плочки — чекове на заведението с означени стойности от пет до петдесет долара. Казиното разполагаше и с плочки на стойност 100, 500 и 1'000 долара, но те рядко влизаха в игра в големи количества.

Пред крупнето имаше прорез, прикрепен към пластмасова каса, и когато играчите купуваха чипове с пари, банкнотите се пускаха през прореза в заключената каса под масата.

Тъй като беше дошъл краят на смяната, господин Колинс се приближи с ключовете и с една празна каса. Подмени касите и тръгна с пълната към стаята на касиера, придружен от въоръжена охрана в униформа.

През първия час Сам просто стекуваше чиповете и по-рядко плочките, които Хари избутоваше към него. Играта беше спокойна, без спекули, мошеничества и спорове. После Хари отиде да си почине, а Сам пое работата му.

Малко след това до масата на Сам се приближи една жена. Беше на около петдесет години, висока и мършава, а устата ѝ беше пълна с повече от полагаемия ѝ се дял от наличните в света зъби. Носеше блуза от златно ламе върху оранжеви три четвърти панталони. С доста пиянски глас каза:

— Дай няколко стека по четвърт. — Подаде на Сам десетдоларова банкнота. Той пусна парите в касата и ѝ подаде два стека червени чипове. — Не обичам червения цвят — каза тя. — Не ми отива на панталоните. Нямах ли друг цвят?

— Какво ще кажете за зелено? — попита я Сам с усмивка.

— Зеленото ще свърши работа — каза тя и бързо прибра двата стека, които Сам постави пред нея.

Сам завъртя топката.

— От години играя на тази рулетка — обяви жената на всеослушание — и мога да кажа, че тук няма никаква система. Никаква система! Дето вика оня приятел, просто трябва да оставиш чиповете да падат, където щат!

После се обърна с гръб с по двадесет чипа в ръка и ги метна през рамо върху масата. Те се разпръснаха с тракане на всички страни, като избутоваха други чипове от местата им, а голям брой чипове се изтърколиха от масата и паднаха на пода. Останалите играчи се развикаха раздражено. Сам извади топката от колелото. Пийт тръгна натам, като спря, за да натисне един от няколкото бутона на малката маса в центъра на игралната зала.

— Съжалявам, госпожо — каза Сам на жената, — но по този начин не можем да определяме залозите.

Тя се изкикоти.

— Просто оставям чиповете да падат, където щат!

— И все пак — каза Сам с мила усмивка, — ако чиповете ви не са поставени правилно, няма да знаем как да ви платим, когато спечелите.

Останалите играчи търпеливо се навеждаха и вдигаха зелените чипове от земята. Сам ги събра, подреди ги и провери дали всички са налице.

— Наистина съжалявам, че ви създавам толкова неприятности — каза жената, като се усмихна на Сам. — Да видим сега. Повечето паднаха около двадесет, така че май там някъде ще ги сложа. Някъде около двадесет. — С пианско старание тя започна да трупа чиповете около числото двадесет.

Сам видя в далечината господин Колинс да иде откъм кабинета си, където беше чул предупредителното звънене на Пийт. Той се приближи и застана в горната страна на масата, но нищо не каза.

Сам завъртя топката. Жената не откъсваше очи от нея.

— На всяка цена трябва да бъде двайсет — каза тя, — иначе ще се разоря.

Топката застана на номер 20.

— Охо! — Тя заподскача, като пляскаше с ръце. — Спечелих! Спечелих!

Сам преброи зелените чипове на масата.

— Шест на двадесет ан плен, девет а шевал, десет на каре. Това прави четиристотин четиридесет и три чипа, плюс тези двадесет и пет, оставени на масата.

— Това колко прави в пари? — попита жената.

— Сто и седемнадесет долара — каза Сам.

Господин Колинс беше застанал зад нея.

— Моите поздравления, госпожо Бърк — каза той.

Тя се обърна.

— Драги господин Колинс! Как сте?

— Винаги ми е така приятно да ви видя тук! — каза господин Колинс. — Между другото от известно време се каня да ви се обадя. Преди да сте разорили банката, защо не отидете да си получите парите и не дойдете да пийнем нещо? Искам да се посъветвам с вас за един имот.

Секунди след това печалбата на госпожа Бърк беше вече изплатена, а тя се отдалечаваше щастлива под ръка с господин Колинс. Играчите се разбърбориха, а Пийт прошепна на Сам:

— Чудесно се справи, момчето ми. Всичко онова, което Хайард Хюс и Керкорян не притежават във Вегас, го притежава госпожа Бърк.

Вечерта на втория работен ден на Сам на рулетката не се случи абсолютно нищо. Но на третата вечер имаше неприятности.

Едно пъпчиво момче с пълно лице и нацупени устни от известно време системно залагаше на 14 и губеше. Играеше с десетдоларови плочки, които май не му бяха по кесията, и непрекъснато увеличаваше залозите си, докато стигна до петдесет долара на завъртане на 14 ан плен. В очите му се появи отчаяние.

Този път топката падна на 15. На числото нямаше чипове и Сам изчисти масата.

— Хей, чакайте малко! — каза младежът. — Ами моите петдесет на 15?

Сам учтиво се усмихна.

— Струва ми се, че бяха на четиринадесет, сър.

Пийт вече беше натиснал един бутон и стоеше до Сам.

— Не, този път не бяха! — каза младежът. — Накрая ми писна от четиринадесет и заложих на петнадесет. Вие така свикнахте със залагането ми на четиринадесет, че сбъркахте, това е всичко.

Ставаше въпрос за хиляда и осемстотин долара. Сам погледна към Пийт, но преди да може разпределителят да проговори, един господин с изискан вид и бели коси, седнал на самия край на масата, се обърна към Сам.

— Опасявам се, че този млад човек там е прав. — Говореше с неохота, сякаш се извиняваше. — Съжалявам, ако ви създавам трудности, но аз действително го видях да залага на петнадесет. Дори тогава се запитах дали е сбъркал, или пък най-накрая е решил да смени числото.

Междувременно най-умният човек във Вегас се беше приближил и беше застанал зад играча.

— Изплати чиповете, Сам — каза той. — Тук не искам разправии.

— Да, сър — каза Сам и посегна да вземе няколко плочки.

Пийт го спря с ръка и каза:

— Нямаме толкова много тук на масата, господин Колинс.
Това не беше вярно.

— Така ли? — каза господин Колинс. — Ами тогава да отидем в кабинета ми. Ако вие и вашият приятел бъдете така любезни да дойдете с мен, ще се погрижа да...

— ПРИЯТЕЛЯТ ми ли? — каза младежът. — Никога не съм...

По-възрастният мъж се обади от дъното на масата:

— През живота си не съм виждал този младеж!

— Така ли? — Господин Колинс изглеждаше изненадан. — Извинете. Не зная защо реших, че вие двамата сте приятели.

— Никога през живота си не съм виждал този господин! — каза младежът.

— Разбирам — каза господин Колинс. — И все пак, сър — обърна се той към по-възрастния мъж, — ще ви помоля да подпишете една кратка декларация, че сте видели господина да залага на това число. В подобни случаи това се изисква от Игралната комисия на Невада.

Чиста измислица!

По-възрастният човек въздъхна, прибра чиповете си, обиколи масата, подаде с усмивка ръка на младежа и каза:

— Казвам се Джон Уд.

— Аз съм Джон Уилкинс и много съжалявам, че ви създадох всички тези неприятности, но ви благодаря, че се застъпихте за мен. Искам да кажа — той кимна към Сам, — тези младоци са явно толкова зелени в тая работа, че е нормално да грешат.

Сам изпита желание да тръшне младежа на земята и да му избие зъбите. Двамата се отдалечиха с господин Колинс. Повече не се върнаха в залата. В полунощ, когато смяната на Сам свърши, той срещна господин Колинс на горния етаж и го попита:

— Какво стана с онези двама мошеници?

Господин Колинс се усмихна.

— Защо смяташ, че са мошеници, Сам?

— Защото нямаше залог на петнадесет и всеки, който твърди обратното, е лъжец.

Господин Колинс се засмя и каза:

— Сам, не можеш да си представиш колко глупави са някои хора. Обясних им, че редът в казиното изисква да погледна шофьорските им

книжки. Без да се замислят, те ми ги показаха. И какво мислиш разбрах?

— Само не казвайте, че имат еднакви фамилии.

— Не, не. Но адресите им показаха, че живеят през две къщи. Във Ван Нуис, Калифорния.

— Господи! Какво направихте с тях?

— Нищо. Оставих ги сами в кабинета за минутка, а когато се върнах, бяха изчезнали. Предполагам, че вече отдавна са си стигнали в Калифорния. — Най-умният човек във Вегас потупа Сам по рамото и каза: — Лека нощ, Сам — и се отдалечи.

Около единадесет часа вечерта на четвъртия работен ден на Сам нещата наистина започнаха да се случват. Сам беше крупие, а Хари — стекер. Масата беше натъпкана и всички цветове бяха в игра. Зад седналите играчи имаше правостоящи, които залагаха с жетони и плочки. Когато топката забави скорост, Сам каза:

— Моля прекратете залагането.

Някакъв мъж започна да вика:

— Пуснете ме да мина! Хайде, пуснете ме да мина! Поместете се, по дяволите!

Беше седемдесетгодишен, висок, с бяла каубойска шапка на главата. Под дългия му червен нос се белееха мустаци. Проправи си с лакти път през правостоящите. Над главата си държеше две пачки банкноти, завързани с хартиени ленти, както излизат от банката, а когато стигна до масата, хвърли и двете в района на числото 23 и провъзгласи:

— Ето ви две хиляди долара направо върху двадесет и три. Ан плен!

Сам бързо вдигна пачките и ги метна извън района на залагане.

— Съжалявам, сър, топката падна на 11.

Пискливият глас на стареца се издигна над шепота на масата.

— Какво има, младежо? Какво им е на парите ми? — Носеше каубойска риза от бяла коприна и апашка връзка със златна щипка във формата на кюлче самородно злато, а над всичко имаше безупречен бял елек от еленова кожа с дълги ресни и множество нашити джобове. Сам беше виждал подобен костюм за 295 долара във витрината на един магазин в Лас Вегас.

— Това са напълно редовни пари! — каза старецът, като размахваше двете пачки. Те съдържиха банкноти от по сто долара, които, както Сам знаеше, обикновено идваха от банката вързани по десет в пачка. Тези изглеждаха взети направо от монетния двор.

Сам се усмихна на стареца.

— Разбира се, сър. Но първо, закъсняхте за това завъртане, второ, максималното залагане на число за един играч е двеста долара и трето, на масата не използваме книжни пари.

— Тогава продайте ми малко чипове, по дяволите!

— Да, сър, но цветовете свършиха и...

Пийт, който се беше приближил до масата, попита:

— С какви стойности бихте искали да играете, сър?

— Сто долара! Чипове от по сто долара, стига да имате. — Сега всички слушаха, а старецът се обърна, усмихна се и каза: — Казвам се Прембъртън! Бърт Прембъртън! Идвам от Елкоу! Приятно ми е да се запознаем! — Той се ръкува с всички, до които можеше да стигне.

— Ще трябва да донеса от касиера няколко плочки от по сто долара, господин Прембъртън — каза Пийт. — Колко искате?

— Ами... — Старецът започна да мисли, заизважда пачка след пачка навързани стодоларови банкноти от различните си джобове и ги натрупа на масата пред себе си. Там имаше двадесет хиляди долара. Всички играчи млъкнаха слисани. — Днес продадох едно ранчо — каза Прембъртън простичко. И добави към Пийт: — По дяволите, да започнем с две хиляди. Ама като така и така ще ходите, донесете повечко. — Той подаде на Сам две пачки стодоларови банкноти и натъпка другите обратно в джобовете си.

Сам ги подаде на Пийт, който разкъса хартиените ленти, разгъна пачките като ветрило, кимна и каза:

— Две хиляди. Веднага се връщам.

— Хей, вие! Ами ако двадесет и три излезе, докато ви няма, а? Искам по двеста отгоре за всяко завъртане. Двадесет и три ще бъде късметлия число днес, това мога да ви го кажа със сигурност!

— Ще имате залог за всяко завъртане, господин Прембъртън — каза Пийт, отдалечавайки се.

— Замести ме — каза Сам на Хари и тръгна след Пийт, като го настигна извън района на рулетката.

— Пийт! — Разпределителят спря и се обърна. — Този старец нещо не ми харесва. Имам някакво чувство, че работата му не е наред.

— Защо?

— Ами първо, явно е пийнал, после не ми харесва начинът, по който се намърда на масата, а и... ами просто нещо не ми вдъхва доверие и това е.

— Не ти е работата да се доверяваш на хората. Стига да са му наред парите, не ме интересува дали...

— А може би не са. Може би са...

Господин Колинс се беше приближил до тях.

— Някакви проблеми?

— Може да са фалшиви — довърши Сам.

Пийт се усмихна.

— Да не се шегуваш?

Господин Колинс пое банкнотите от Пийт, поразбърка ги и му ги върна, и направи знак на разпределителя да продължи към гишето на касиера. После въздъхна.

— Сам, все още има доста да се учиш. За всички практически цели, доколкото това нас ни засяга, не съществува фалшива стодоларова банкнота. Е, намират се, но са изключителна рядкост. Фалшификаторите изобщо не си губят времето с тях, защото много трудно могат да се пробутат. Имали сме случаи с банкноти от по пет и десет или двадесет долара и само от време на време по петдесет. Но мисля, че от двадесет години насам не съм виждал фалшива стодоларова банкнота. Така или иначе, има две места, където само един идиот ще се опита съзнателно да пробута дори и една фалшива стодоларова банкнота — едното е банката, а другото — казиното. И на двете места има опитни касиери и въоръжена охрана.

— Съжалявам — каза Сам. — Не знаех това. Просто исках да защитя заведението.

— Да защитавааш заведението не влиза в твоите задължения. Мисля, че по този въпрос бях съвсем ясен при първата ни среща. А сега се върни на масата си, ако обичаш.

— Да, сър.

Пийт се приближи до тях с пластмасова каса, почти догоре пълна със стодоларови плочки.

— Извадих няколко за всеки случай. А и за да зарадвам нашето момче детектив, помолих Рут и Хейзъл да проверят банкнотите — и двете са експерти в паричния отдел — и те ме убедиха, че двадесетте хиляди са съвсем редовни, че серийните им номера вървят поред, точно както са напуснали монетния двор.

— Съжалявам. Беше глупаво — каза Сам и последва Пийт обратно на масата, където той и разпределителят внимателно подредиха плочките на купчини от по двадесет. Хари протегна ръка към единия куп, извади четири плочки и подаде останалите шестнадесет на Прембъртън, като каза:

— Две хиляди, сър, без четиристотин за последните две игри.

Старецът изсумтя в знак на съгласие и постави две плочки на 23. Започна да се озърта из казиното, сякаш търсеше някого, после я видя, пъкна два пръста в уста и извири пронизително. Размаха ръка и извика:

— Насам, скъпа!

Едно момиче се приближи до масата и се опита да се промъкне през тълпата.

— Хей там, пуснете я да мине! — извика старецът. — Това е моята малка женичка! Пуснете я да мине, по дяволите!

Направиха ѝ път и момичето скоро стигна до Прембъртън, който започна да я прегръща и целува. То се изчерви и каза:

— О, Бърт, не тук!

Беше изумително красиво, на двадесет и няколко години. Имаше златиста коса и едри, млади гърди. Устните ѝ бяха пълни и чувствени, но големите ѝ сини очи ѝ придаваха невинен вид.

— Приятели! Искам да ви запозная с моето мило малко сладурче Вики! — Той отново я целуна и я прегърна, а после пусна ръка около ханша ѝ. — Тази сутрин се оженихме. — На масата настъпи мълчание, донякъде на недоумение, донякъде на неодобрение. — А ето защо двадесет и три ще бъде щастливо число днес: днес е двадесет и трети февруари и също е рожденият ден на моето малко късметче тук и на същия този ден тя става на двадесет и три години! Какво ще кажете за това? — Прембъртън се обърна към Хари и попита: — Съвсем сигурен ли сте, че двеста е максимумът, който мога да залагам наведнъж?

— Да, сър — каза Хари, когато топката забави въртежа си. — Това е максималната стойност. — Топката падна, започна да подскача,

спря на 23 и остана там. — Двадесет и три — обяви Хари и се усмихна на Вики: — Честит рожден ден, мила госпожо!

— Ето на! — извика старецът и потупа по гърба всички, които можеше да достигне. — Какво ви казах? Двадесет и три ще бъде късметлия число тази вечер!

Хари бутна три и половина стека към стареца:

— Седемдесет плочки, сър. Седем хиляди долара.

Другите играчи се развикаха възбудено, а хората, които чуха врявата, започнаха да се тълпят около масата, за да гледат. Прембъртън каза на Вики да си отвори чантата и изсипа в нея седемдесетте плочки. — Ще видиш какъв Ролс Ройс ще получиш за сватбен подарък, сладур! — После се обърна към Хари: — Я кажи, моята малка женичка също може да играе, нали?

— Разбира се, сър — каза Хари.

— Ами хайде тогава, Вики, скъпа! Сложи двеста на двадесет и три заедно с мен, чуваш ли?

След като старецът заложи двете си плочки. Вики сложи още две от чантичката си. Хари се обърна към Сам:

— Поеми работата за няколко минути, ако обичаш.

Хари се отдалечи и Сам мина на мястото му, а Пийт дойде да стекува. И други играчи започнаха да трупат чипове върху 23. Сам завъртя топката. Накрая тя падна на 5.

— Лошо се представяш, млади момко! — извика старецът.

Сам му се усмихна:

— Старая се, сър.

— Да можехме да залагаме по повече от четиристотин! Двадесет и три сто на сто ще бъде късметлия число тази вечер!

Един мъж, застанал до Прембъртън, услужливо се обади.

— Също можете да играете а шевал, ако искате, сър, и на каре, и напречно на три числа.

— Как става това?

Като използваше пръста си вместо показалка, човекът му показа какво има предвид.

— Значи така ще залагам! — Започна да покрива масата в целия район около 23, а после каза: — Ще имам нужда от още малко чипове, младежо. — Той извади още три пачки, стодоларови банкноти и ги подаде на Сам, който разкъса лентите и ги преброи.

— Три хиляди — съобщи Сам и мушна парите в касата. После взе стек и половина, приготвени от Пийт, и подаде плочките на стареца, който най-сетне покри 23 и числата наоколо. Когато топката се завъртя, Сам изчисли, че ако попадне на 23, семейство Прембъртън ще спечели 20'200 долара. Числото се оказа 22, но старецът спечели 5'000 за залаганията си а шевал, на каре и напречно на три. Когато Сам му подаде печалбата, старецът изсипа плочките в чантата на Вики и заложи както преди. Следващите три игри бяха на загуба за Прембъртън и плочките пред него почти изчезнаха.

— По-добре ми дай пет хиляди този път, младежо — каза той, като извади пет пачки от джоба си. Пачките бяха вързани и Сам му даде два и половина стека. Хари се върна и пое стековете от Пийт. Топката падна на 24. Сам изплати на стареца още петдесет плочки, които също отидоха в чантата на Вики. — Започвай да мислиш какъв цвят искаш да бъде този Ролс Ройс, сладур!

Следващите две числа бяха нула и тридесет и шест и плочките на Прембъртън отново свършиха.

— Още пет хиляди, младежо.

Парите бяха извадени, преброени и пуснати в касата, а старецът получи своите два и половина стека.

— Ще ме заместиш ли? — Сам попита Хари. На Пийт, който мина оттам, каза: — Трябва да ида до тоалетната.

Пресече залата и се качи в по-високата част, където стоеше господин Колинс. Погледът му непрекъснато се местеше, докато наблюдаваше и изследваше дейността, която се развиваше долу.

— Как върви, Сам?

— Господин Колинс, това, което става на моята маса, не ми харесва.

— А! Неприятности?

— Ами този старец колкото пъти печели, изсипва плочките в чантата на жена си, а когато губи, обменя от стодоларовите си банкноти.

— Е, и?

— Тя сега има там близо седемнадесет хиляди.

— Е, и? — Господин Колинс сви рамене. — Сам, някои играчи смятат, че ако играят с наши пари, повече ще им върви, а други

предпочитат да прибират нашите пари и да играят със свои. Това си е тяхна работа. Не е твоя.

— Зная. Но не ме напуска чувството, че на стареца не му е чиста работата. Искам да кажа, като че ли е Уолтър Бренан в ролята на богат стар фермер. Само че Уолтър Бренан би ме убедил, а този господин Прембъртън — не. Като че преиграва. А и начинът, по който гали това хубаво момиченце, което може да му бъде внучка — от всичко това направо ти се повдига.

Господин Колинс се усмихна.

— Ясно. Значи не съм наел просто крупие, но и театрален критик и арбитър на морала. — Усмивката му изчезна. — Опита ли се старецът да шмекерува нещо със залаганията?

— Ами... не. Поне засега не.

— Няма и да се опита, Сам. Ще ти кажа как от пръв поглед да откриеш потенциалния мошеник. Когато в казиното влезе обикновен играч, той небрежно се оглежда, после решава къде иска да отиде и отива. Но когато влезе мошеник — а под това разбирам някой, който е мамил на друго място и може да го направи и тук, — той спира, за да огледа внимателно лицата на всички крупиета и разпределители в залата, от страх да не попадне на някой, който го познава. Видя ли такова нещо, правя така, че този играч да бъде под наблюдение всяка минута от престоя си тук.

— Много интересно — каза Сам. — Никога не бях помислял за това.

— Видях стареца, когато слезе от бара. Той се огледа за най-близката рулетка и забърза към нея. Освен това, оказва се, че барманът Чък го познава. Идва някъде откъм Елкоу и наскоро е продал една от фермите си, затова има в себе си толкова много пари от банката. Освен това тази сутрин се е оженил и празнува.

— И на масата така ни каза.

— Добре, Сам. Ще ти повторя още веднъж и само още веднъж: общите проблеми, свързани с управлението на това казино, са мои, не са твои. Моля те, не ме карай да губя търпение.

— Няма, господине. Съжалявам. — Сам се отдалечи, влезе в тоалетната и след няколко минути излезе. Като минаваше покрай арката на входа на бара, спря за миг и влезе. Нямаше много посетители и Чък бършеше чашите.

— Здравсти, Сами, момчето ми.

Сам каза:

— Чък, този старец, този господин Прембъртън... Господин Колинс каза, че го познаваш.

Чък кимна.

— Той е фермер някъде откъм Елкоу. Оженил се е тази...

Сам го прекъсва:

— Но познаваш ли го? Искам да кажа, от по-рано.

— Ами не, но...

— Тогава откъде знаеш толкова много за него?

— Той беше тук по-рано, разговаряше с хората, черпеше всички, фукаше се с новата си женичка — нали знаеш.

— Благодаря ти, Чък.

Пийт се отдръпна, за да поеме Сам стекуването. От стековете от по 100 долара беше ясно, че докато Сам бе отсъствувал, Прембъртън беше загубил няколко хиляди. Сега старецът подаде на Хари още пет пачки стодоларови банкноти, които бяха пуснати в касата.

Сам подаде два и половина стека на Хари, който каза:

— Имаш ли нещо против да поемеш рулетката? Направо съм капнал.

— Разбира се. — Докато Сам заемаше мястото на Хари, погледна часовника си и видя, че е единадесет и четиридесет и пет. След петнадесет минути смяната щеше да свърши.

Излезе числото 34, а после 6. Един от играчите беше отстъпил мястото си на Вики, която сега седеше точно срещу Сам.

— Какво ли стана с номер двадесет и три? — попита тя с усмивка. Усмихна се някак между другото, но после вдигна поглед и видя, че старецът е погълнат от залагането. Тогава погледна към Сам и се усмихна, но този път на него. Докато се усмихваше, цялата невинност изчезна от очите ѝ.

Сам посочи към 23.

— Страхувам се, че е скрит под всички тези чипове.

— Ами вижте дали можете да ни го откриете.

Сам завъртя топката.

— Ще направя всичко, което мога, госпожо Прембъртън.

Числото се оказа 26. Сам даде на стареца тридесет и три плочки, които Вики изсипа в чантата си. В тази чанта вече сигурно имаше над

20'000 долара, но пък почти толкова бяха излезли и от джобовете на Прембъртън.

Следващите две числа бяха 2 и 12. Плочките на стария пак се бяха свършили.

— Дай ми малко от онези чипове, скъпа Вики.

— О, Бърт, не смяташ ли, че трябва да спрем? Такъв дълъг ден беше и е почти полунощ, и...

— Само още една игра. Имам чувството, че ще бъде двадесет и три.

Вики подаде на Прембъртън шепа чипове. Той се наведе напред, за да заложи, а после безшумно се свлече, падна върху масата и замря. Когато стана ясно, че няма да се помръдне, Вики извика, пресегна се и го докосна.

На масата се чуха гласове:

— Мъртъв ли е?

— Получил е сърдечен пристъп!

— Някой да повика лекар!

Пийт вече беше натиснал бутоните. Двама души от охраната забързаха към тях, разбутаха тълпата и стигнаха до стареца, който сега изстена, отвори очи и успя да се изправи. Охраната го повдигна.

— Какво се случи? — попита Прембъртън.

Господин Колинс пристигна забързан.

— Помогнете му да се качи в кабинета ми — каза той на охраната. — Лекарят на хотела всеки момент ще дойде.

— Нищо ми няма — каза Прембъртън. — Само малко ми се зави свят.

— Настоявам — каза господин Колинс.

Охраната потегли със стареца. Вики ги последва, а Сам извика:

— Да не забравите плочките на съпруга си, госпожо Прембъртън! — Сам още не беше завъртял топката. Вдигна чиповете на стареца и ѝ ги подаде.

— Благодаря ви. Много сте любезен. — Тя се обърна и тръгна към кабинета на господин Колинс.

Врявата около масата стихна и Сам завъртя топката.

— Как им свърши играта в крайна сметка? — попита Сам.

Хари разгледа купчините плочки до колелото и каза:

— Имат сто долара печалба. Слава богу, вече е почти полунощ. Направо капнах.

Няколко минути по-късно, след като в залата се беше настанила нощната смяна, Сам и Хари се качиха в по-високата част на залата и там срещнаха господин Колинс, който излизаше от кабинета си.

— Как е старецът? — пита Хари.

— Според доктора е добре. Просто е припаднал. Съпругата му ми каза, че не е вечерял, а доста е пил, освен това, доколкото можах да схвана, са прекарали следобед в леглото.

— Направо лошо да ти стане при мисълта — каза Сам. — Този старец с това момиченце.

— На теб може и лошо да ти стане, синко — каза Хари с горчивина, — но аз още не съм мъртъв и не ми става лошо. — Той се отдалечи.

— Свършиха с печалба от сто долара — каза Сам на господин Колинс.

— Слава богу, че не беше нещо по-страшно, а само припадък.

— Смятате ли, че ще бъде в състояние да се прибере в мотела?

— Това е МОЯ грижа, Сам — каза господин Колинс с предупредителен тон.

— Извинете — каза Сам и се отдалечи.

В стаята на крупията Сам закачи жилетката си, побъбри с някои от колегите, среса се, сложи си сакото, а после слезе в бара и си поръча бира. Хареса му, поръча си още една и започваше да я пие, когато господин Колинс влезе и се приближи до него.

— Сам, старецът иска да те види.

— Мен ли? Защо? Как е той?

— Добре е. Вече ще тръгват.

Сам последва господин Колинс в кабинета му, където Прембъртън крачеше нагоре-надолу с чаша уиски със сода в ръка. Вики седеше, също с чаша.

— А, ето те, младежо! — каза старецът.

— Как се чувствувате, сър? — попита Сам.

— В отлична форма съм. Ужасно съжалявам, че създадох цялата тази суматоха на твоята маса. Смятам да ти оставя един скромен бакшиш. Дай ми сто долара, Вики.

Тя извади една плочка и старецът я подаде на Сам.

— Много ви благодаря, сър. Надявам се да имате много щастлив брак с госпожа Прембъртън.

Господин Колинс каза:

— Извинявайте. Това е краят на смяната и ще трябва да отида да прибера парите от масите.

— И ние вече си тръгваме, сър — каза Прембъртън. — Да отидем до касата, скъпа Вики, и да видим дали сме спечелили нещо.

Четиримата излязоха заедно от кабинета и Сам пожела лека нощ на семейство Прембъртън, които се запътиха към касиера. Господин Колинс каза на Сам:

— Бакшишът отива в кутията.

Сам кимна, усмихна се, слезе долу и пушна плочката в кутията за бакшиши. Господин Колинс, който го наблюдаваше, кимна одобрително и влезе в стаята на касиера.

Сам се върна в бара, за да довърши бирата си. През свода видя семейство Прембъртън, които си осребряваха чиповете. Господин Колинс излезе с няколко празни каси, усмихна се на младоженците и тръгна към масите. Малко след това Сам видя стареца и момичето да излизат от казиното, хванати под ръка. Няколко минути по-късно Сам допи бирата, напусна казиното и подкара колата си нагоре по булеварда.

След около две мили стигна до мотел Слъмбъртайм и паркира колата. Излезе, премина по една приземна тераса и стигна до стая номер 17. Вътре лампата светеше. Сам почука. Един мъж отвори вратата.

— Какво има? — попита той.

Сам се намръщи.

— Търся господин Хаскинс.

— Трябва да е в друга стая.

— Не. Живее тук, в номер 17. Или поне живееше.

— Ами аз се настаних тук тази вечер в девет часа, по това време го нямаше.

— Извинете за безпокойството — каза Сам. Забърза надолу по терасата, влезе в кабинета и натисна звънеца на бюрото. След малко от една задна стая се появи мъж по хавлия.

— Търся господин Хаскинс и внучката му — каза Сам. — Бяха настанени в стая номер седемнадесет и шестнадесет.

— Освободиха стаите.
— Така ли?
— Около девет часа тази вечер.
— О! Дали... дали са оставили нещо за мен? За Сам Милър.
— Да, оставиха. — Управителят намери един плик и го погледна.
— „За Сам Милър.“ — Сам взе плика, благодари му и забърза навън към колата си. След като влезе, скъса плика и намери вътре лист с писано по него. За да го прочете, запали лампата. Бележката гласеше:

Скъпи, миличък мой Сами. Когато получиш това писмо, дядо и аз вече ще сме на път занякъде. Искам да кажа, ако всичко мине добре в казиното ти довечера. Стискам палци да ни провърви! Дядо реши да не ти оставя дела поради две причини. Първо, той повече се нуждае от тези 6'000 долара, защото е старец и вече не е млад като теб. Също така смята, че си чудесен човек и че трябва да си останеш честен, а се опасява, че ако веднъж вкусиш от това, което той нарича нечестни доходи, може да станеш мошеник като него и да бъдеш мошеник до края на живота си, а той не иска да види такова нещо. Довиждане. Много ще ми липсваш. Наистина си страшен в леглото, Сами, скъпи.

С обич, Вики

Сам загаси лампата и за миг остана да седи в тъмнината. После яростта го обзе и започна да блъска с ръце кормилото — отново и отново, а сълзи на безсилие замъглиха погледа му.

Внезапно вратата вдясно се отвори и колата се освети. Сам се обърна и видя господин Колинс.

— Неприятности ли имаш, Сам? — Той се плъзна на седалката и затвори вратата.

Очите на Сам се разшириха, той зяпна от изненада.

— Как?... Как...

— Проследих те дотук. Досега седях в колата си ей там и видях как те отпратиха от онази стая, видях как получи писмото от

управителя, видях и изражението ти, когато го прочете. — Той извади цигара. — Значи приятелите ти те зарязаха, а? Без да ти дадат дела?

— Не... не... зная какво искате да кажете.

— Хайде стига, Сам. — Той запали цигара. — Сериозно си загазил. Единственият ти шанс е да играеш с мен с открити карти. Къде, за бога, успяхте вие тримата да се доберете до сто и осемдесет фалшиви стодоларови банкноти? И какви са ти старецът и жена му?

Сам помисли за миг, а после сви рамене.

— Тя му е внучка. Казват се Хаскинс. — Той запали лампата над главата си. — По дяволите! — И подаде на господин Колинс бележката на Вики. — Все едно, можете да прочетете това.

Господин Колинс я прочете.

— Старецът може да е егоист, но е прав, знаеш ли. Тези шест хиляди щяха да отбележат края ти като честен човек.

Сам изключи лампата.

— Къде се запозна с тия двамата?

— Бяха клиенти в магазина за напитки на чичо ми. Така се запознах с Вики и скоро след това отношенията ни се задълбочиха. После, когато чичо ми продаде магазина, останах без работа. Един ден старият Бърт ме попита доколко съм честен, а аз му отвърнах, че зависи, и той ми разказа за банкнотите от по сто долара, които има.

— Откъде ги е взел?

— Купил ги е много отдавна, доста евтино. Но никога не се е опитвал да пробута и една банкнота. Беше си намислил, че могат да се обменят всичките едновременно, и то на едно място — в казино. Все едно му беше дали ще спечели, разбирате ли? Просто искаше да ги подмени с истински пари. И така, предложи ми една трета, ако му помогна, и пое разходите по обучението ми в школата на господин Фъргюсън. Трябваше да си намеря работа като крупие тук, за да разбера как точно стоят нещата в дадено казино.

— Сам, ти си мошеник. Престъпник.

— Цяла вечер непрекъснато ви предупреждавах за стареца и парите му.

— Само се опитваше да хитруваш.

— Май сте прав. — Сам въздъхна. — Голяма полза!

— Припадъкът на стареца инсцениран ли беше?

— Да. Той знаеше, че трябва да спре преди полунощ, когато щяхте да отворите касите и да видите банкнотите му. Но мислеше, че ако спре точно тогава, може да се усъмните, затова симулира припадък.

— А чия беше идеята да се опиташ да събудиш подозренията ми?

Сам скромно се усмихна.

— Ами моя, в основни линии, след като се запознах с вас. Реших, че ако поставя под съмнение първите две хиляди и вие се уверите, че са истински, няма да имате съмнения за останалите осемнадесет. А освен това исках да направя така, че да не ме свържете с цялата история, след като свърши.

Господин Колинс се поусмихна.

— Хитро измислено, Сам. И почти успя. Но двойната ти игра беше за сметка на заведението, а това е двоен провал за теб.

— Къде сбърках?

— Ами първо, прекалено много възразяваше и започнах да се чудя защо. А накрая попита дали старецът ще може да се върне в МОТЕЛА си. Междувременно обаче момичето ми беше казало, че са отседнали в ХОТЕЛ Фламинго. Реших, че някъде нещо не е наред. А когато отворих касата ти и видях фалшивите пари, всичко си дойде на място.

— Какво... ще правите... с мен?

Господин Колинс сви рамене.

— Нищо. Утре те очаквам пак на работа.

Сам го погледна с невярващ поглед.

— Сам, трябва да си луд, ако някога опиташ пак да ме измамиш. А мое задължение към игралния бизнес в Невада е да се погрижа да не отидеш да работиш за никой друг.

— Ами... ами какво ще правите с ония фалшиви осемнадесет хиляди, с които се вързахте?

— Защо мислиш така, Сам?

— Защото видях, че Вики осребри чиповете си, преди да сте отворили касите. Тя си тръгна с истински пари!

— Защо мислиш така?

— Не... не ви разбирам.

— Тъй като накрая съумя да събудиш подозренията ми, отворих ТВОЯТА каса десет минути по-рано. Това стана докато ти беше в стаята на крупията и на бара. Погрижих се между двадесетте хиляди, с които си тръгнаха приятелите ти, да са същите тези сто и осемдесет фалшиви банкноти, с които бяха дошли. — Господин Колинс отвори вратата на колата и се измъкна. — Лека нощ, Сам. До утре.

С тези думи най-умният човек във Вегас затвори вратата и се отдалечи в мрака.

---

[1] На определено число. — Б.пр. ↑

[2] Между две числа. — Б.пр. ↑

[3] Между четири числа. — Б.пр. ↑

[4] Стежът е купчина от 20 чипа. — Б.пр. ↑

[5] Подреждане на чипове в купчини по двадесет. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.